

Къщата на Мирослава бѣше край рѣка надвесена надъ единъ дълбокъ виръ, дѣто са натичаше водата отъ високо. Домакинътъ зарѣча на слугитѣ скоро да зграбчатъ по одного отъ разбойницитѣ и да ги нахвърлятъ свързани долу у дълбокия виръ, което са извърши на часа. И тѣй си приехъ заплатата спорѣдъ дѣлата имъ.

Подиръ това излѣзохъ на двора при колата, дѣто, кой чуваль побутняхъ сега чуваше гласъ: »дойде ли врѣме?« — Дойде дойде. Отамъ, като ги заграбчихъ единъ по единъ заносяхъ ги горѣ на чардака, отдѣто безъ милость ги нахвърляхъ долу у вира; тамъ са и издавихъ сичкитѣ до единъ.

Тогава гостенинътъ, смаятъ, издума: нека бѣде прославенъ Богъ, който закриля добритѣ хора! очевидно познахъ, че оная приказка, повтарена често прѣзъ устата на просящитѣ, т. е. *Малко милостиняж, голѣмо зло отвраща*, сбждна са сега на дѣло.

А мѣстното правителство, извѣстно дѣто Мирославъ чудесно погубилъ толкозь злодѣйци, богато то награди, тогова юнака и доброга домакина, който спорѣдъ своето странолоубіе бѣше единъ покровитель на чужденцитѣ, баща на сирацитѣ и утѣшение на болятитѣ; той поживѣ за радостъ на добритѣ хора, които си мирувахъ, а за страхъ и трепетъ на злосторницитѣ и вѣрній губитель на всѣки лошъ човѣкъ.

Струвай милостиня о човѣче! и прибирай страни въ къщата си, за да са благослови и твоя домъ като на Мирослава; ако ли ти са случи нѣкакво си примѣждіе, Богъ ще да та запази отъ злото.

Справедливото село.

Който не пази законитѣ на онова мѣсто, гдѣто е отишель,

Той скоро бива испяденъ оттамъ.

Единъ човѣкъ, който нѣмаше нийдѣ никого, за-